

Заворожена криниця (скорочено)

Пантелеймон Куліш

Вертоград моей сестры...
(Пушкин)

У сестри моєї тихо
Процвітає сад в огradі.
Кінамон, моя утіха,
Нард, алое в любім саді.
Там квітки, як в божім раю.
Що на Тигрі да Євфраті,
Зорями в траві зоряють,
Тонуть-плавлють в ароматі.
Там гранати наливнії,
Солодощів дивних повнії...
Гудуть бджоли золотії,
Мов з Едему тихі дзвони.
Серед саду-винограду
В кринах схована криниця...
Мойму серцю на відряду
Заворожена водиця.
Заворожена й заклята,
Щоб не знали люде ходу:
Бо призначено для брата
Чисту воду-прохолоду. .
Вітре тихий від заходу!
Вволи волю мого серця:
Повінь чарами на воду.
Нехай ллється, нехай ллється.
Вітре буйний аквілоне!
Подми чарами, крилатий,
На ті нарди, кінамони,
Нехай каплють аромати.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

У поезії "Заворожена криниця" змальовується алегорична картина прекрасного саду з екзотичними квітами, від яких линути прекрасні пахощі. У тому саду є заворожена криниця, призначена "для брата", щоб брав він звідти "чисту воду-прохолоду". Поет

закликає вітер, щоб він повіяв чарами на воду й щоб та полилася для всіх.

Сад, квіти — це книги, знання, поезія. Криниця — рідна мова, поет хоче, щоб ці багатства стали доступними для всіх. Хоча цю картину можна розуміти по-іншому. Тим-о алегорія і цікава, що є простір для уяви, для різночитання.